

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoP/61/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719204901
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5719204901.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, vo veci navrhovateľa: H. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E., prechodne bytom (korešpondenčná adresa) P. XX, Q. Q., proti plnoletým deťom navrhovateľa: 1/ H. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. XXXX/X, E., 2/ S. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. H. XXXX/XX, H. - U., Česká republika, obaja zastúpení splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Ivetou Ďurčaťovou, advokátkou so sídlom P. XX, E., o určenie vyživovacej povinnosti plnoletých detí k rodičovi, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 18Pc/13/2019-128 zo dňa 04. júna 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 18Pc/13/2019-128 zo dňa 04. 06. 2020 návrh navrhovateľa zamietol a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení konštatoval, že navrhovateľ sa voči svojim plnoletým synom domáhal uloženia povinnosti prispievať mu na jeho výživu, každému vo výške 200,- eur mesačne od podania návrhu. Návrh odôvodnil tým, že prišiel o prácu, bol práceneschopný, poberal nemocenské dávky, ktoré mu skončili dňa 28. 06. 2018. Po skončení PN sa evidoval na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine. Hľadal si prácu, istý čas pracoval aj v Bratislave, avšak vzhľadom na drahé ubytovanie a výšku výplaty nemal finančné prostriedky a musel skončiť. Jeho jediným príjmom sú dávky v hmotnej núdzi vo výške 64,20 eur mesačne. Býva v 2-izbovom byte v Q. Q., na byt a ďalšie nevyhnutné výdavky potrebuje približne 280,- eur. Keďže nemá finančné prostriedky, nájom, elektriku a úhrady spojené s bytom nezaplatil už polroka. Má dvoch synov, ktorí sa o neho nezaujímajú. Počas manželstiev sa o oboch synov staral a po rozvode na nich platil pravidelne výživné, naposledy vo výške 200,- eur mesačne. V súčasnosti je odkázaný na ich pomoc, lebo sám nedokáže zabezpečiť svoju výživu a domácnosť.

Plnoletí synovia navrhovateľa, voči ktorým návrh smeroval, s návrhom nesúhlasili. Namietali tvrdenie navrhovateľa, že sa o nich riadne staral a riadne si plnil vyživovaciu povinnosť. Otec sa o nich po rozvode s ich matkami nezaujímal, vyživovaciu povinnosť si plnil nepravidelne. Syn navrhovateľa S. uviedol, že navrhovateľ jeho matke platil výživné 500,- Sk mesačne, následne 17,- eur mesačne. Keď bol na vysokej škole, výživné dobrovoľne zvýšil na 30,- eur. Štyri roky výživné neplatil, preto bol na neho podaný návrh na súd na doplatenie zameškaného výživného. Otec, napriek pozvaniu, neprišiel ani na jeho svadbu. Poukázal na to, že si plánuje s manželkou založiť rodinu, potrebuje si nasporiť na vlastné bývanie, s čím mu pomáha finančne matka. Druhý syn navrhovateľa H. uviedol, že do jeho 17. roku života mu navrhovateľ platil 80,- eur mesačne, následne mal platiť 120,- eur, výživné však v určenej výške neplatil a neplatil ani pravidelne. Poukázal na to, že navrhovateľ má možnosť zaradiť sa do pracovného života, nie

je odkázaný na žiadny príspevok, nemá také zdravotné problémy, ktoré by ho obmedzovali zamestnať sa. Tiež poukázal na to, že výdavky navrhovateľa sú podľa jeho vyčíslenia 280,- eur mesačne, avšak voči každému zo svojich synov sa domáha výživného vo výške 200,- eur mesačne, t. j. spolu 400,- eur. Citujúc ust. § 66, § 67 ods. 1, § 75 ods. 1, 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“) súd návrh navrhovateľa zamietol pre rozpor s dobrými mravmi.

Súd vychádzal zo správania sa a konania navrhovateľa ako vyplynulo z vyjadrení a výpovedí synov navrhovateľa, svedkyne A. G. ale aj navrhovateľa, hlavne pre trvalý nezáujem o synov, čo ovplyvnilo charakter vzťahov medzi účastníkmi konania. Súd mal z rozhodnutia Okresného súdu Martin č. k. 5C/5/2006-34 zo dňa 06. 04. 2006, právoplatného dňa 24. 04. 2006, preukázané, že matka syna navrhovateľa H. G., nar. XX. XX. XXXX, podala návrh na rozvod proti navrhovateľovi z dôvodu, že navrhovateľ nemal záujem o rodinu a rodinný život, s financiami na chod domácnosti neprispieval, s výchovou dieťaťa jej nepomáhal. Uvedené rozhodnutie spolu s výpoveďami synov navrhovateľa preukazuje ich tvrdenie, že navrhovateľ o synov nejavil nikdy záujem. V čase, keď boli synovia navrhovateľa dospelí, navrhovateľ svojim správaním neprispel k tomu, aby rozvíjal svoj vzťah s nimi. Navrhovateľ neuviedol žiadnu situáciu, kedy by on sám iniciatívne vyhľadával spoločnosť svojich synov, a to ani v čase, keď boli maloletí, alebo neskôr, v čase ich plnoletosti.

Súd zároveň prihliadol aj na ďalšie správanie sa navrhovateľa, ktorý bez ospravedlniteľného dôvodu nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť. Navrhovateľa prepustili v trojmesačnej skúšobnej lehote zo zamestnania (pekáreň Bystrička), lebo niečo nepodpísal, pričom navrhovateľ konkrétne ani neuviedol, čo nepodpísal. Navrhovateľ však uvedenú prácu ani sám nechcel vykonávať, čo odôvodnil tým, že ho táto práca nebavila. Nevyužil ani možnosť sa zamestnať v spoločnosti Brantner, kde si nepodal žiadosť. Právoplatným rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Martin bolo preukázané, že navrhovateľ odmietol vykonávanie menších obecných služieb pre Mesto Martin v období od 01. 12. 2019 do 31. 12. 2019, z ktorého dôvodu mu bola odňatá pomoc v hmotnej núdzi. Uvedené skutočnosti bolo dôvodné vyhodnotiť tak, že navrhovateľ bez ospravedlniteľného dôvodu nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť, aj napriek objektívnym možnostiam a schopnostiam. Pokiaľ za daných okolností nedostatok finančných prostriedkov na živobytie rieši navrhovateľ požadovaním výživného od svojich synov, ide podľa názoru súdu o konanie v rozpore s dobrými mravmi.

Súd napokon zohľadnil i skutočnosť, že navrhovateľ neuviedol konkrétne výdavky, na ktoré mal minúť sumu 4.500,- eur, ktorú získal vo februári 2019, nevysvetlil ani ako minul polovicu zo sumy 400.000,- Sk v roku 2010. Uvedené skutočnosti podľa súdu dotvrdzujú tvrdenie synov navrhovateľa, že navrhovateľ míňa finančné prostriedky s cudzími ženami, na gamblerstvo, alkohol. Navrhovateľ uvedené výslovne nepoprel a sám vypovedal, že v herni trávil čas. I uvedené malo podľa názoru súdu vplyv na vzťah medzi navrhovateľom a jeho synmi.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „C. m. p.“).

2. Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny spočívajúcej vo vyhovení jeho návrhu.

Pokiaľ ide o dobré mravy, podľa názoru navrhovateľa by malo byť všeobecne spoločensky uznávaným a akceptovaným pravidlom, že sa plnoleté a dospelé deti postarajú o svojich rodičov a pomôžu im v čase núdze. Uviedol, že svoje deti do podania návrhu žiadnym spôsobom finančne nezneužíval, bol rád a hrdý, že sa im darí a sú úspešní. Podľa názoru navrhovateľa je však v rozpore s dobrými mravmi, ak je on odkázaný na pomoc štátu, dávky v hmotnej núdzi a príspevky od štátu a je nútený žiť zo 64,- eur, prípadne 103,- eur mesačne a jeho synovia sú schopní sami sa živiť a nie sú ochotní pomôcť otcovi, hoci to zjavne potrebuje.

Uviedol, že ho uráža, že pomoc jeho synov by bola chápaná ako v rozpore s dobrými mravmi, keď o mladšieho syna sa riadne staral počas celého trvania manželstva s druhou manželkou až do 15-tich rokov, kým sa nerozvedli. Súd sa ho snaží v odôvodnení rozsudku celý čas vykresliť ako nezodpovedného človeka, ktorý rozfláka peniaze, pretože podľa rozhodnutia súdu považuje za rozpor s dobrými mravmi ešte aj skutočnosť, že neuviedol konkrétne výdavky, na ktoré mal minúť sumu 4.500,- eur, ktoré získal z predaja nehnuteľnosti začiatkom roka 2019. Napriek tomu, že niekoľkokrát potvrdil, že si nikdy nekúpil nič extra drahé alebo luxusné, mu súd neverí, že peniaze minul na svoje bežné potreby, fungovanie a existenciu. Ani svedkyňa A. G., ani jeho synovia neprodukovali žiadny dôkaz o tom, na čo mali byť podľa nich minuté tieto peniaze. Tvrdenia synov o gamblerstve a alkoholizme sú len domnienky, pretože ako sami tvrdia, nestýkajú sa s ním a nevyhľadávajú ho, a teda o jeho živote nič nevedia. Hoci

jeho syn H. tvrdil, že ho videl vychádzať z herne, nespresnil kedy a koľkokrát to bolo. Uvedené tvrdenie je teda podľa neho nepreukázané.

Rozhodnutie prvoinštančného súdu považuje za vadné a zmätočné, nakoľko súd nevzal do úvahy jeho zdravotný stav, ktorý mu spôsobuje, že sa nemôže zamestnať a tiež jeho vek. Častokrát, keď príde na pohovor a zistia koľko má rokov, tak už o neho potenciálny zamestnávateľ nejaví záujem, pretože je pre neho neperspektívny a starý. Už 3 roky neúspešne hľadá prácu, pričom do roku 2017 nebol nikdy evidovaný na úrade práce a žiadnej práci sa nevyhýbal.

Poukázal na to, že súdom určené výživné platil, pričom toto bolo aj zvyšované a jeho synovia nedali dôkaz na to, že toto výživné muselo byť vymáhané. Ak sa aj dostal do omeškania, zameškané výživné uhradil. Nie je pravda, že o synov nejavil záujem. So synmi mal vzťah a snažil sa ho udržiavať aspoň v akej - takej rovine aj po rozvoďte s ich matkami. Pre rodinu sa snažil zabezpečiť všetko podstatné, aby mali strechu nad hlavou, boli finančne zabezpečení. Uviedol, že vyrastal v dobe, kedy bolo normálne, že podstatnú časť výchovy zabezpečovala matka a otec sa staral o finančnú a materiálnu stránku rodiny, tak to považoval za dôležité aj vo svojich manželstvách a rodinách. Nikdy svoje deti nebil, netrestal a netýral. Podľa navrhovateľa rozpor s dobrými mravmi, ako je myslené zákonom o rodine, nie je možné aplikovať na jeho vzťah so synmi, pretože im v živote neurobil nič také, resp. im neublížil nikdy takým spôsobom, aby priznanie vyživovacej povinnosti bolo naozaj v rozpore s dobrými mravmi.

3. Synovia navrhovateľa vo vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania.

Nesúhlasili s podaným odvolaním, majú za to, že súd prvej inštancie vykonal v konaní dostatočné dokazovanie, ktoré jednoznačne preukázalo nedôvodnosť podaného návrhu.

Podľa nich v konaní pred súdom prvej inštancie bola nesporene preukázaná skutočnosť, že navrhovateľ ako otec o nich nejavil záujem a nejavil záujem ani o kontakt s nimi. V konaní bolo nesporene preukázané že navrhovateľ nie je odkázaný na ich finančnú pomoc a sám si vybral spôsob svojho života. Navrhovateľ v priebehu konania sám uviedol, že bývalá manželka mu vybavila prácu v pekárňach, kde pracoval mesiac, ale prepustili ho, lebo táto práca ho nebavila. Snažila sa mu vybaviť i prácu v spoločnosti Brantner, ale nepodal si ani len žiadosť. Ďalej uviedol, že mu núkajú len pomocné práce a táto práca ho ubíja, a že mohol pracovať v Turčianskych Tepliciach na vysokozdvížnom vozíku ako vodič, ale zadržali mu vodičský preukaz pre alkohol. Zo samotného prejavu navrhovateľa vyplýva, že je v jeho možnostiach sa zamestnať, ale o to záujem nemá a radšej poberal dávky v hmotnej núdzi, ktoré mu boli odňaté z dôvodu, že odmietol vykonanie menších obecných služieb pre Mesto E.. Navrhovateľovi bol zadržaný vodičský preukaz, čo samo o sebe preukazuje, že má problémy s požívaním alkoholu. Bez existencie ospravedliteľného dôvodu nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť, aj napriek jeho objektívnym možnostiam a schopnostiam.

Pokiaľ ide o sumu 4.500,- eur, súd opakovane navrhovateľa niekoľkokrát vyzval, aby uviedol ako minul financie, ktorými disponoval, na čo navrhovateľ odpovedal tak, že je jeho vec ako miera peniaze.

Pokiaľ navrhovateľ dôvodí svojim zdravotným stavom, poukázali na to, že sám navrhovateľ svoj zdravotný stav nerieši, odmieta brať lieky.

K námietke navrhovateľa, že platil súdom určené výživné uviedli, že od počiatku tvrdili, že navrhovateľ na ich výživu prispieval nepravidelne a nie v stanovenej výške. Ani sám navrhovateľ nevedel uviesť v akej výške platil výživné.

V závere uviedli, že navrhovateľ v priebehu mesiaca júl 2020 predal byt, ktorého bol výlučným vlastníkom približne za sumu 41.000,- eur, pričom si z tejto sumy zabezpečil lacný byt a naďalej mu zostala približne suma vo výške 25.000,- eur na zabezpečenie svojich potrieb. Navrhovateľ sa nenachádza v hmotnej núdzi, preto majú dôvodne za to, že podané odvolanie nemal podať alebo mal po predaji svojej nehnuteľnosti odvolanie vziať bez zbytočného odkladu späť.

S poukazom na okolnosti súdneho sporu, t. j. správanie sa navrhovateľa a predaj nehnuteľnosti, ktorej bol navrhovateľ výlučným vlastníkom, pričom napriek tomu podané odvolanie nevzal späť, mali za to, že je spravodlivé, aby im súd priznal nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi.

4. Navrhovateľ v replike (vo vyjadrení k vyjadreniu synov) zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní. Zotrval na stanovisku, že v súlade s dobrými mravmi je očakávanie, že by sa deti mali postarať o svojich rodičov v čase, keď to potrebujú.

Nesúhlasil s tvrdením synov, že sa o nich nezaujímal. S mladším synom žil v spoločnej domácnosti 15 rokov, kedy sa oňho zaujímal a vyživoval ho. Následne sa síce s jeho matkou rozvedol, ale snažil sa o udržanie kontaktu, zaujímal sa o neho a vedel, čo sa v jeho živote deje. So starším synom stratil

kontakt skôr, nakoľko sa s jeho matkou rozviedol, keď bol ešte malý, čo však neznamená, že sa o neho nezaujímal.

Podľa jeho názoru rozpor s dobrými mravmi v zmysle zákona o rodine nie je možné použiť na jeho vzťah so synmi, pretože im neurobil nič, čím by priznanie vyživovacej povinnosti bolo v rozpore s dobrými mravmi.

5. Synovia navrhovateľa v duplike (vyjadrenie k replike) zopakovali, že vzhľadom na skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, by priznanie výživného, ktorého určenie navrhovateľ žiada, bolo v prísnom rozpore s dobrými mravmi. Rozor s dobrými mravmi bol v konaní preukázaný vzťahmi medzi účastníkmi konania a tiež tým, že navrhovateľ ako otec o nich nejavil rodičovský záujem. Popreli tvrdenie navrhovateľa, že sa ho snažia vykresliť ako gamblera a alkoholika, len uviedli to, o čom majú vedomosť. Aj sám navrhovateľ v konaní uviedol, že v herni trávil čas. Opakovane poukázali na to, že navrhovateľ predal byt, ktorého bol výlučným vlastníkom cca za sumu 41.000,- eur, a preto sa v súčasnosti, už aj z tohto dôvodu, nemôže nachádzať v hmotnej núdzi.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, účastníkom konania (§ 362 C. s. p., § 7 C. m. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu podľa § 65, § 66 C. m. p. a tento podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaniu veci aj správne právne posúdil. Nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Odvolacie námietky odvolateľa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, keď odvolateľ v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8. Odvolací súd pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uvádza, že aj keď z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplynulo, že jediný príjem navrhovateľa predstavujú dávky v hmotnej núdzi, neznamená to, že by mal voči svojim synom automaticky nárok na výživné. Z ust. § 66 zákona o rodine vyplýva, že jednou z podmienok pre priznanie výživného rodiča voči svojmu dieťaťu, ktoré je schopné samo sa živiť, je i odkázanosť rodiča na výživné zo strany dieťaťa a skutočnosť, že priznanie tohto nároku by nebolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 75 ods. 2 zákona o rodine). I keď z hľadiska praxe by malo byť prirodzené, že deti plnia túto svoju povinnosť spontánne vždy, keď to rodič potrebuje a uvedené možno od dieťaťa spravodlivo požadovať, nemožno totiž vylúčiť, že priznanie nároku na výživné rodiča by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi podľa § 75 ods. 2 zákona o rodine, napr. v prípade, ak by priznanie výživného žiadal rodič, ktorý sám riadnu starostlivosť, výchovu alebo výživu svojmu dieťaťu nezabezpečoval, zanedbával.

9. Súd prvej inštancie správne skúmal, či sú splnené predpoklady pre určenie vyživovacej povinnosti synov navrhovateľa prispievať na primeranú výživu navrhovateľa a či by priznanie výživného nebolo v rozpore s dobrými mravmi, pričom hodnotil celkovú situáciu navrhovateľa, ktorú podrobne rozpísal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, a z ktorej pri svojom rozhodovaní vychádzal. Súd prvej inštancie následne dospel k záveru, že návrhu navrhovateľa nie je možné vyhovieť z dôvodu, že priznanie výživného na navrhovateľa zo strany jeho synov by bolo v rozpore s dobrými mravmi, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje.

10. Súd prvej inštancie rozpor priznania výživného navrhovateľovi zo strany jeho synov v prvom rade odvodil zo správania sa a konania navrhovateľa voči synom jednak v čase, keď títo boli na jeho výživu odkázaní a jednak v čase, keď už nadobudli schopnosť sami sa živiť. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že navrhovateľ o svojich synov nejavil záujem, neplnil si voči nim riadne vyživovaciu povinnosť, napriek tomu sa sám voči nim vyživovacej povinnosti domáha. Odvolací súd v tomto smere v celom rozsahu odkazuje na bod 33. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, stotožniac sa s tu uvedenými závermi súdu prvej inštancie.

11. Rozpor s dobrými mravmi súd prvej inštancie odvodil i z ďalšieho správania sa navrhovateľa vo vzťahu k jeho možnostiam a schopnostiam vlastnou činnosťou si zabezpečiť finančné prostriedky (bod 34. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). V konaní bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ mal možnosť sa zamestnať a zabezpečiť si tak vlastnou činnosťou finančné prostriedky na živobytie, avšak len vlastným pričinením o prácu prišiel. Navrhovateľ mal možnosť vykonávať i pomocné práce, čo však odmieta, „lebo ho táto práca ubíja“. Za takéhoto stavu, pokiaľ navrhovateľ odmieta využiť možnosti, ktoré má, len s odôvodnením, že ho práca „nebaví“, bolo by priznanie výživného zo strany synov v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené zároveň preukazuje, že i keď navrhovateľ v súčasnosti je zrejme v zložitej finančnej situácii, nie je dostatočne preukázaná jeho odkázanosť na výživné zo strany jeho synov, keďže tento je schopný zabezpečiť si prostriedky na živobytie vlastnou činnosťou. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazoval na svoj zdravotný stav, pre ktorý sa nemôže zamestnať, navrhovateľ uvedené v konaní nepreukázal.

12. Vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov nemal odvolací súd dôvod odkloniť sa od správnych zistení súdu prvej inštancie, preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 58, § 52 C. m. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, keď nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady trov odvolacieho konania niektorému z účastníkov konania, t. j. ani synom navrhovateľa, ktorí si náhradu trov odvolacieho konania uplatnili. Pokiaľ synovia navrhovateľa dôvod pre priznanie náhrady trov konania videli v správaní sa navrhovateľa a v tom, že nezobral odvolanie proti rozsudku okresného súdu späť ani po predaji svojej nehnuteľnosti, odvolací súd uvádza, že „spravodlivosť“ priznania náhrady trov konania nemožno vidieť len v tom, že navrhovateľ realizoval svoje oprávnenie podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)